

30/08/2024

Πανηγυρικός Εσπερινός στον Ι.Ν. Αγίου Αλεξάνδρου Παλαιού Φαλήρου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Σμύρνης](#)

Με ιδιαίτερη μεγαλοπρέπεια εορτάσθηκε και εφέτος η μνήμη του μεγάλου Πατρός και διδασκάλου της Εκκλησίας μας αγίου Αλεξάνδρου, αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, προστάτου και πολιούχου της πόλεως του Παλαιού Φαλήρου.

Προσκεκλημένοι από τον Σεβασμ. Μητροπολίτη Νέας Σμύρνης **κ. Συμεών** ήταν ο Σεβασμ. Μητροπολίτης Ειρηνουπόλεως **κ. Νίκανδρος** και ο Θεοφιλ. Επίσκοπος Σταυροπηγίου **κ. Αλέξιος**.

Την παραμονή της εορτής, τελέσθηκε ο Μέγας Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός χοροστατούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Σταυποπηγίου **κ. Αλεξίου**, ο οποίος και κήρυξε τον θείο Λόγο.

Μετά την προσφώνηση του Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Συμεών, ο Θεοφιλέστατος

αντιφώνησε λέγοντας «ότι η πρόσκληση του Σεβασμ. Ποιμενάρχου της Μητροπόλεώς μας είναι η αιτία που συναχθήκαμε όλοι σήμερα εδώ για να συνεορτάσουμε τη μνήμη του προστάτου του Παλαιού Φαλήρου». Και ανέφερε ιδιαιτέρως ότι «η μνήμη μου διέτρεξε στο παρελθόν και έφερε αναμνήσεις όταν και οι τρεις μας διακονούσαμε, εσείς ως πρεσβύτεροι και εγώ ως διάκονος την ιστορική Μητρόπολη Νέας Σμύρνης. Έτσι, και σήμερα εν πληθούση Εκκλησία βρεθήκαμε για να ευχαριστήσουμε τον έφορο της πόλης χάρη στην πρόσκληση του Σεβασμ. ποιμενάρχου, ο οποίος μας δίνει το παράδειγμα με την άσκηση της καθημερινής βιοτής του και τα τελευταία είκοσι χρόνια με την άσκηση της αρχιερατικής διακονίας του».

Το κήρυγμα του Επισκόπου Σταυροπηγίου

Ο Θεοφιλέστατος άρχισε το κήρυγμά του λέγοντας πως «οι κάτοικοι του Παλαιού Φαλήρου είναι ιδιαιτέρως ευλογημένοι, καθώς στον Αρχιεπίσκοπο άγιο Αλέξανδρο είναι αφιερωμένος ο ναός αυτός. Και είναι αφιερωμένος σε έναν Άγιο, που ως διάκονος, πρεσβύτερος και αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ξεχώρισε για δύο ιδιαίτερα στοιχεία: α) για τον αγώνα του κατά των αιρέσεων και β) για τον αγώνα του να διατηρηθεί ενωμένη η Εκκλησία.

Α) Αίρεση θα πεί διαστροφή, αλλοίωση, παραχάραξη της εν Χριστώ αποκαλύψεως. Παραχάραξη όχι μιάς ιδέας ή μιάς ιδεολογίας αλλά του προσώπου του Σωτήρα μας Ιησού Χριστού. Αυτός που ακολουθεί την αίρεση θέτει εαυτόν αυτομάτως εκτός του σώματος της Εκκλησίας. Ο αρχιεπίσκοπος Μητροφάνης στέλνει τον

πρεσβύτερο, τότε, Αλέξανδρο στην ηλικία των 63 ετών περίπου στην Α' Οικουμενική Σύνοδο και παίζει καθοριστικό ρόλο, καθώς ορθοτομεί τον λόγο της αληθείας και όλοι οι Πατέρες της Συνόδου θέτουν όρους και κανόνες, ορίζοντας έτσι την ορθόδοξη πίστη και ζωή μας. Αν ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν τέλειος Θεός και Άνθρωπος, δεν θα υπήρχε σωτηρία για τον άνθρωπο. Όπως ακριβώς το σίδερο παραμένει σίδερο, ακόμη και όταν γίνεται ένα με τη φωτιά και πυρώνεται, έτσι και ο άνθρωπος όταν ενώνεται με τον Θεό θεώνεται, παραμένοντας άνθρωπος. Πνευματικός καρκίνος η διαστροφή της αίρεσης που τρώει την ορθόδοξη διδασκαλία. Αυτήν την αίσθηση την είχαν έντονη οι χριστιανοί του 4ου αιώνα. Οι Πατέρες της Εκκλησίας της εποχής εκείνης γνώριζαν, έχοντας ως όπλο τη διάκριση, πόσο κακό μπορούσε να προκαλέσει η αίρεση. Ζημιά στο σώμα της Εκκλησίας προκαλούν όχι οι αμαρτωλοί που μετανοούν αλλά οι αμετανόητοι. Χαρακτηριστικό το περιστατικό από τη ζωή του αββά Αγάθωνα, όταν επισκέπτες μοναχοί τον κατηγόρησαν για να τον δοκιμάσουν ότι είναι πόρνος, φλύαρος, καταλαλών και εκείνος αποδεχόταν τις «κατηγορίες». Όταν όμως του προσήψαν την κατηγορία ότι είναι αιρετικός, εκείνος είπε ότι δεν είναι, καθώς η αίρεση «χωρισμός εστί από του Θεού και από του Θεού ου θέλω χωρισθήναι».

Β) Η ενότητα της Εκκλησίας υπήρξε η μέριμνα του Αγίου. Στο ευαγγέλιο, το λεγόμενο, της Διαθήκης, που διαβάζουμε την Μεγάλη Πέμπτη το βράδυ, από τα τελευταία λόγια του Θεανθρώπου ήταν «ίνα πάντες εν ώσιν». Αλλά και έξω από την Εκκλησία οι κοσμικοί σχηματισμοί ψάχνουν και επιδιώκουν την ενότητα. Ο Άγιος όμως τόσο πολύ επιζητούσε την ενότητα, ώστε περιόδευσε από τη Θράκη μέχρι το Ιλλυρικό για να γνωστοποιήσει τις αποφάσεις της Α' Οικουμενικής

Συνόδου. Παρόλη την ηλικία του αναλαμβάνει το δύσκολο αυτό έργο. Επιστρέφει στην Κωνσταντινούπολη αλλά ο Μητροφάνης είχε ήδη εδώ και επτά ημέρες αποβιώσει. Ανακηρύσσεται Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως. Έχει όμως να αντιπαλέψει και την κοσμική εξουσία. Ο Άρειος δεν ήταν τυχαίος άνθρωπος. Είχε διασυνδέσεις με τους πολιτικούς άρχοντες και ο διάδοχος του Μεγάλου Κωνσταντίνου ήταν προσκείμενος προς τον Αρειανισμό. Πίεζε τους Πατέρες και τους αιρετικούς να συλλειτουργήσουν! Ο άγιος Αλέξανδρος δεν φοβόταν να χάσει τον θρόνο του, «φοβόταν» μόνο τον Θεό – αφέθηκε στην πρόνοιά Του. Και όπως γίνεται πάντοτε σε αυτές τις περιπτώσεις που ο Θεός βάζει την τελεία, την παραμονή αυτού του κοινού μυστηρίου ο Άρειος ένωσε αδιαθεσία και κατέρρευσε χάνοντας τη ζωή του. Η Εκκλησία μαζεύτηκε την επομένη στον ναό της Αγίας Ειρήνης για να γιορτάσει όχι τον θάνατο ενός ανθρώπου —κανείς δεν το θέλει αυτό—, αλλά τη νίκη της ενότητας και να ευχαριστήσει τον Θεό για την τελική έκβαση. Έτσι κι εμείς, μπορούμε με τους δυτικούς χριστιανούς να διατηρούμε φιλικούς δεσμούς αλλά ποτέ δεν συλλειτουργούμε μαζί τους!

Η Εκκλησία μιλά για ενότητα που το πρότυπό της είναι η Αγία Τριάδα. Ο,τι είναι η τριαδικότητα για τον Θεό, θα πρέπει να είναι και οι ανθρώπινες σχέσεις μεταξύ τους, από τον απλό και τελευταίο πιστό έως και τον Πατριάρχη.

Σήμερα αυτοί οι δύο άξονες είναι διδακτικοί και για μας τους κληρικούς και τους
Σήμερα θα
υδρου που

